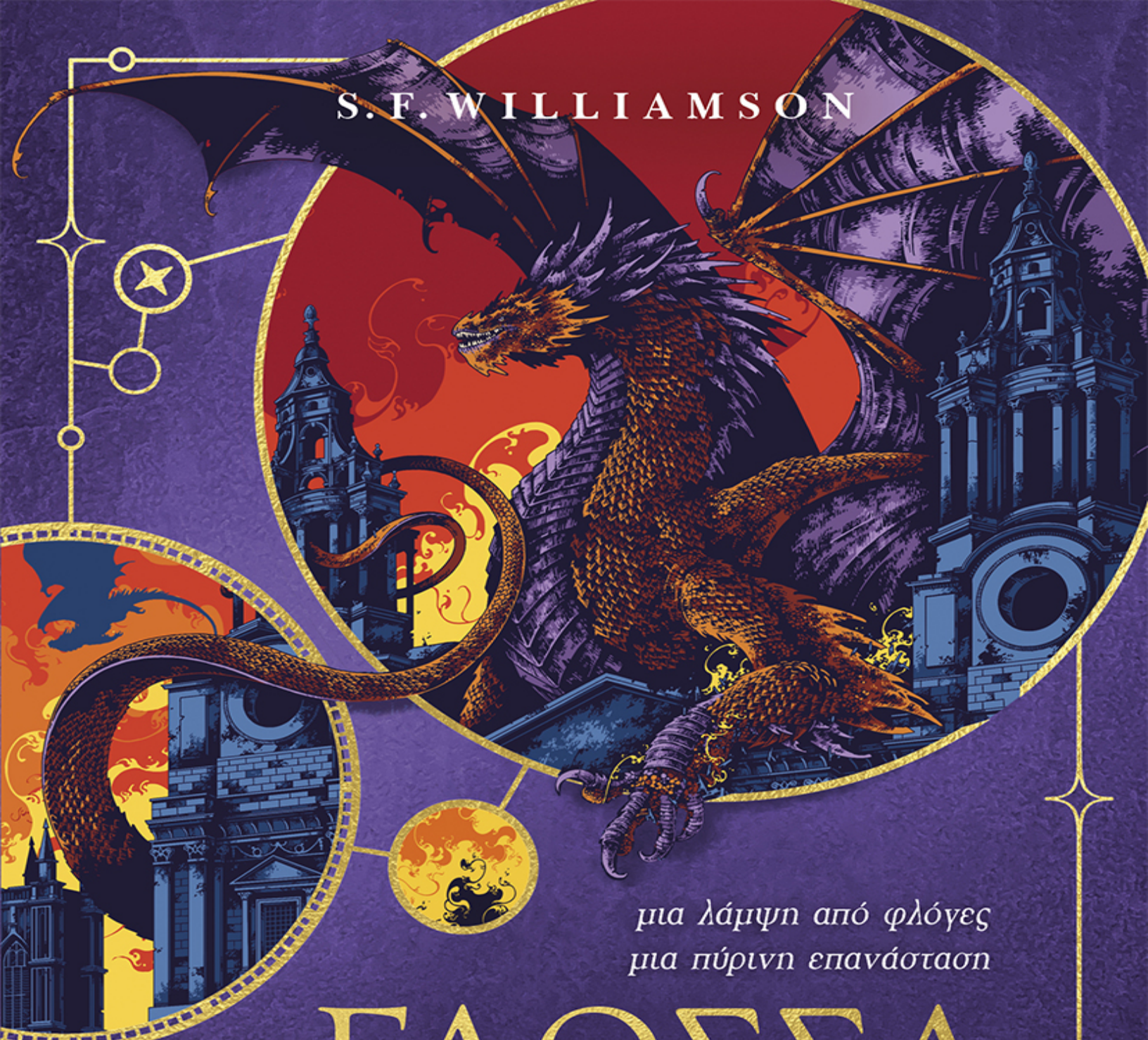

S. F. WILLIAMSON

*για λάμψη από φλόγες
για πύρινη επανάσταση*

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ

διόντρα

S. F. Williamson

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ

Μετάφραση: Μαρία Φακίνου

διόπτρα

Τίτλος πρωτοτύπου: A Language of Dragons, S. F. Williamson

Copyright © S. F. Williamson, 2025 / All rights reserved. / Published by arrangement with Darley Anderson Children's Book Agency Ltd.

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2026

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με την Darley Anderson Children's Book Agency Ltd.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη. Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

Πρώτη ελληνική ψηφιακή έκδοση: Μάρτιος 2026

Μετάφραση: Μαρία Φακίνου / Επιμέλεια κειμένου: Γιάννης Καπερναράκος / Προσαρμογή

εξωφύλλου: Μαίη Σταθοπούλου / Ψηφιακή σελιδοποίηση: Έρση Σωτηρίου

Κεντρικά γραφεία: Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστερί, Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39,
Βιβλιοπωλείο Books & Life: Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα, Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr / e-mail: info@dioptra.gr

ISBN: 978-618-10-0186-9

*Στον άντρα μου, που πίστεψε σ' εμένα περισσότερο απ' ό,τι εγώ· στους
γονείς μου, που μου χάρισαν το πολύτιμο δώρο
μιας δεύτερης γλώσσας· σε όσους έχουν τη γενναιότητα
να συγχωρούν τον εαυτό τους.*

Για τους αναγνώστες μου σε όλο τον κόσμο,

Ήμουν συγγραφέας προτού γίνω μεταφράστρια, σκαρώνοντας ιστορίες στο παιδικό δωμάτιό μου πολύ προτού έρθει μια δεύτερη γλώσσα να εγκατασταθεί στο μυαλό μου. Μεγαλώνοντας στη Γαλλία και μαθαίνοντας έπειτα ιταλικά στο πανεπιστήμιο, μου έκανε εντύπωση πόσες ιστορίες δεν θα διέσχιζαν ποτέ τα σύνορα για να τις γνωρίσουν άλλες χώρες, αν δεν υπήρχε η προσεκτική δουλειά του μεταφραστή. Η πρόσβαση στις ιδέες άλλων λαών και πολιτισμών –στοιχείο ζωτικής σημασίας για την ενίσχυση της ενσυναίσθησης και της κατανόησης– εξαρτάται από τη μετάδοση του νοήματος μέσω νέων γλωσσών.

Γι' αυτό αισθάνομαι αφάνταστα τυχερή που το βιβλίο μου έχει μεταφραστεί σε είκοσι γλώσσες –και συνεχίζει ακάθεκτο!– και μεγάλη τιμή που μπορείτε να το διαβάσετε στη μητρική γλώσσα σας. Η μετάφραση ενός μυθιστορήματος φαντασίας δεν είναι εύκολη υπόθεση. Η συγκεκριμένη μετάφραση, που περιέχει κάμποσες διαφορετικές γλώσσες δράκων και έναν υπερηχητικό κώδικα, μοιάζει με άθλο. Ευχαριστώ τους μεταφραστές και τις μεταφράστριές μου που αποδέχτηκαν αυτή την πρόκληση.

Η Βιβ, ο κεντρικός χαρακτήρας του βιβλίου, είναι μεταφράστρια δρακονικών γλωσσών, το οποίο σημαίνει ότι έπρεπε να δουλέψω πολύ τις γλώσσες όταν δημιουργούσα τον κόσμο στον οποίο διαδραματίζεται η ιστορία της. Θα μπορούσαν οι δράκοι του μυθιστορήματός μου να μιλούν προφορικές γλώσσες ή θα επικοινωνούσαν με τους ανθρώπους χρησιμοποιώντας είτε κάποια νοηματική γλώσσα είτε τον γραπτό λόγο; Πώς θα συνομιλούσαν μεταξύ τους και, αν μιλούσαν, από πού θα προέρχονταν οι γλώσσες τους; Ο λόγος θα επηρέαζε τις κουλτούρες τους με τον ίδιο τρόπο που συμβαίνει στους ανθρώπους; Οι γλώσσες τους θα

εξελίσσονταν και θα επεκτείνονταν όπως οι δικές μας; Και ποιος θα ήταν ο κοινός παρονομαστής ανάμεσα στις δρακονικές και τις ανθρώπινες γλώσσες; Το σημαντικότερο, αν ανέθεταν σε μια νεαρή μεταφράστρια δρακονικών να αποκρυπτογραφήσει μια κρυφή γλώσσα δράκων, πόσο μεγάλο μέρος του νοήματός της θα θυσιαζόταν αναπόφευκτα;

Η μετάφραση, όπως και η συγγραφή, είναι μια δημιουργική πράξη. Είναι η τέχνη του ξαναγραψίματος μιας ιστορίας, ώστε να της επιτρέψει να ζήσει –και να διαπρέψει– σε μια διαφορετική γλώσσα και κουλτούρα. Τέλεια μετάφραση δεν υπάρχει, όμως ελπίζω ότι ανάμεσα στην αποκρυπτογράφιση, την εξέγερση, στους πολυμαθείς δράκους, στον απαγορευμένο έρωτα και στη συγχώρεση του μυθιστορήματος αυτού, το νόημα θα υπερβεί σύνορα και γλωσσικούς φραγμούς για να βρει μέσα σας την πατρίδα του.

Με αγάπη,
S. F. Williamson

Εδώ έχει δράκους.

ΕΝΑ

Ονειρεύομαι πάλι στα δρακονικά.

Οι μακριές, περίπλοκες προτάσεις μου έρχονται πιο εύκολα στον ύπνο απ' ό,τι όταν είμαι ξύπνια και, λίγο προτού ανοίξω τα μάτια, το μυαλό μου στέκεται σε μία λέξη.

Mengkhenyass.

Τι να σημαίνει, άραγε;

Γυρίζω στο πλάι, η παραζάλη του ύπνου διαλύεται στη στιγμή μόλις το φως του ήλιου μπαίνει άπλετο από τα συρόμενα παράθυρα. Στο πάτωμα, μπλεγμένος σε μια στοίβα κουβέρτες, ροχαλίζει ο ξάδελφός μου Μαρκί. Ο πατέρας του πέρασε πάλι το βράδυ συζητώντας με τη μαμά και τον μπαμπά, ψιθυρίζοντας για απεργίες και διαμαρτυρίες και φωτιές δράκων. Συμβαίνει τακτικά ο Μαρκί να κοιμάται στο πάτωμα του υπνοδωματίου μου.

Κατσαρόλες και τηγάνια αντηχούν με κρότο από την κουζίνα κάτω και κατεβάζω τα πόδια μου από το κρεβάτι μόλις συνειδητοποιώ κάτι που μου σφίγγει το στομάχι. Η πρύτανης της Ακαδημίας Δρακονικής Γλωσσολογίας έρχεται για δείπνο. Εδώ, στο σπίτι των γονιών μου.

Απόψε.

Περιμένω αυτή τη μέρα βδομάδες ολόκληρες – λάθος, μήνες. Η δρ Ρίτα Χόλινγκγουορθ θέλει να συζητήσει με τη μαμά τη θεωρία της σχετικά με τις διαλέκτους των δράκων, όμως θα είναι και η ευκαιρία μου να την εντυπωσιάσω και –σχεδόν δεν τολμώ ούτε να το ελπίσω– να

εξασφαλίσω μια θέση στο πλευρό της, ως μαθήτρια, στο Τμήμα Μετάφρασης της Ακαδημίας το καλοκαίρι.

«Μαρκί!» Πετώ ένα μαξιλάρι στο κεφάλι του ξαδέλφου μου. «Ξύπνα». Εκείνος γρυλίζει κρύβοντας το πρόσωπό του στο μαξιλάρι του. «Έλεος, Βιβ. Νόμιζα ότι δεν θα ξυπνούσαμε απ' τα άγρια χαράματα».

«Έχω πολλές δουλειές», αποκρίνομαι. «Πρέπει να είμαι στο βιβλιοδετείο μέχρι τις δέκα».

Βάζω τη ρόμπα μου και διασχίζω το δωμάτιο για το γραφείο, όπου περιμένει λακωνική και κολακευτική η συστατική επιστολή του καθηγητή μου. Η πόρτα ανοίγει απότομα και ορμά μέσα η Ούρσα, ντυμένη και στολισμένη. Ο Μαρκί διαμαρτύρεται μουγκρίζοντας καθώς τον ποδοπατά περνώντας από πάνω του και φέρνει κοντά στο αφτί του τα τριανταφυλλένια χείλη της.

«Ξαδελφούλη;» ψιθυρίζει δυνατά. «Έχεις ξυπνήσει;»

«Τώρα σίγουρα ξύπνησε, αρκουδίτσα». Γελώ και ανοίγω τα χέρια μου για να την αγκαλιάσω. Είναι απαλή και ζεστή και μυρίζει γάλα και μέλι. «Για πού το 'βαλες;»

«Δεν μπορώ να σου πω», απαντά η Ούρσα και τα μάτια της ανοίγουν διάπλατα. «Είναι μια μυστική τοποθεσία».

«Μυστική τοποθεσία;» Ο Μαρκί ανακάθεται έχοντας ένα σκανταλιάρικο χαμόγελο στο πρόσωπο. «Το αγαπημένο μου».

Η Ούρσα χασκογελά και με αφήνει να της ξεμπλέξω τα μαλλιά που έχουν πιαστεί στη φθαρμένη κορδέλα του πάσου που αναγράφει την Τάξη της.

Ούρσα Φεδερσουάλου

Ετών 5

Δεύτερη Τάξη

Γυρίζω από την καλή την κορδέλα στο χέρι μου και βλαστημώ.

«Ούρσα! Έπρεπε να έχεις ζητήσει από τη μαμά να σου την αντικαταστήσει. Ξέρεις ότι δεν πρέπει να χάσεις το πάσο σου».

Απλώνω το χέρι και πιάνω το δικό μου, που είναι περασμένο σε μια μαύρη βελούδινη κορδέλα, και το φοράω γύρω από τον λαιμό. Η σκέψη ότι σταματούν την Ούρσα και δεν έχει το πάσο της Τάξης της μου προκαλεί πέρα για πέρα τρόμο. Αυτές οι δύο λέξεις –*Δεύτερη Τάξη*– κάνουν όλη τη διαφορά ανάμεσα στο να έχεις κάτι και να μην έχεις τίποτα.

Η αδελφή μου απλώς σμίγει τα φρύδια της και δείχνει με το δάχτυλο τον τοίχο πίσω από το γραφείο μου. Είναι διακοσμημένος με διάφορα χαρτιά – σχέδια του Μαρκί με τα διαφορετικά είδη δράκων, η επιστολή αποδοχής στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου και μια ζωγραφιά με νερομπογιά. Οπλίζομαι με θάρρος για να αντιμετωπίσω την ερώτηση που θέτει η Ούρσα τις περισσότερες μέρες.

«Πού είναι η Σόφι;»

Στρέφομαι διστακτικά προς τη ζωγραφιά προσπαθώντας να αγνοήσω την ξαφνική νοσταλγία που με κατακλύζει. Το δικό μου χαμογελαστό πρόσωπο με αντικρίζει και, δίπλα του, το πρόσωπο της πιο αγαπημένης, της πιο παλιάς μου φίλης.

«Σου έχω πει», λέω, πιάνοντας το πρόσωπό της με τα δυο μου χέρια.
«Έχει φύγει».

Έχω να δω τη Σόφι από το καλοκαίρι, τότε που κόπηκε στις Εξετάσεις και υποβιβάστηκε στην Τρίτη Τάξη. Μέσα σε λίγες εβδομάδες, το όνειρό της να σπουδάσουμε μαζί στο πανεπιστήμιο καταστράφηκε, αναγκάστηκε να φύγει από το σπίτι της οικογένειάς της στο Μάρλιμπον για να πάει σε ένα κέντρο επανένταξης σε μια συνοικία της Τρίτης Τάξης. Τρέμω όποτε θυμάμαι τη μέρα των αποτελεσμάτων. Το αδύναμο κλάμα της Σόφι, πώς σωριάστηκε σιγά σιγά στο έδαφος σαν μπαλόκι που ξεφουσκώνει, το

βλοσυρό πρόσωπο του πατέρα της καθώς έσκυβε για να διαβάσει το χαρτί που κρατούσε στα χέρια της.

Οι τύψεις γιγαντώνονται σαν παλιρροϊκό κύμα και μου κόβουν την ανάσα.

«Η Σόφι είναι στην Τρίτη Τάξη τώρα, Ούρσα», λέει ο Μαρκί, ρίχνοντάς μου μια νευρική ματιά.

Τραβώ τη ζωγραφιά από τον τοίχο.

«Ούρσα!» ακούγεται δυνατά η φωνή της μαμάς από τις σκάλες. «Σε περιμένω, γλυκιά μου».

Η Ούρσα ορμά έξω από το δωμάτιο χωρίς να ρίξει ούτε ματιά πίσω της και λίγα δευτερόλεπτα αργότερα η εξώπορτα κλείνει με δύναμη. Πετώ τη ζωγραφιά στο καλάθι των αχρήστων και παίρνω μια μπλούζα με δαντέλα και ένα παντελόνι από την ντουλάπα μου.

«Θα μ' αφήσεις να ντυθώ;» λέω στον Μαρκί προτού προλάβει να αναφέρει το όνομα της Σόφι.

Γνέφει καταφατικά μαζεύοντας τα πράγματά του και φεύγει κι εκείνος. Αφήνω τα δάκρυα να κυλήσουν, καυτά και αναπόφευκτα, καθώς πιάνω με τσιμπιδάκια τη φράντζα των μαλλιών μου. Έπειτα, ανοιγοκλείνω θυμωμένα τα βλέφαρα για να τα συγκρατήσω. Είναι ασυγχώρητο αυτό που έκανα στη Σόφι, όμως είναι πολύ αργά για να αλλάξουν τα πράγματα. Έκανα την επιλογή μου – μια απεχθή αλλά απαραίτητη επιλογή – και τώρα πρέπει να ζήσω με τις συνέπειες. Η θλίψη μου δεν είναι τίποτα μπροστά σε αυτό που νιώθει η Σόφι.

Λίγα λεπτά αργότερα, ακούγεται ένας χτύπος. Ανοίγω την πόρτα και ο Μαρκί τείνει το μπράτσο του προς το μέρος μου.

«Έτοιμη για το βιβλιοδετείο;» λέει χαμογελώντας πρόσχαρα.

Φορά σκούρα μπεζ καμπαρντίνα και από τα χτενισμένα μελαχρινά

μαλλιά του δεν ξεφεύγει ούτε τρίχα. Τον πιάνω αγκαζέ και το άγχος μου αμέσως υποχωρεί. Μπροστά μας απλώνεται η μέρα που μας φέρνει πιο κοντά στη στιγμή που θα εντυπωσιάσω τη Ρίτα Χόλινγκσογουορθ με το πορτφόλιό μου. Ένα κύμα αδημονίας με κατακλύζει. Αν όλα πάνε κατ' ευχήν απόψε, θα είμαι ένα βήμα πιο κοντά στο να γίνω η Βίβιαν Φεδερσουάλοου, Μεταφράστρια Δρακονικών.

Η Φιτζρόβια βουίζει από κίνηση και κόσμο και πιάνω σφιχτά τον Μαρκί καθώς βαδίζει καμαρωτά ανάμεσα σε υπαίθριους πωλητές που πουλούν γλυκίσματα και κουτιά γεμάτα μπιχλιμπίδια. Πολλοί τον χαιρετούν. Όλοι αγαπούν τον Μαρκί που με την πηγαία γοητεία και το πνεύμα του μας έχει προσφέρει κάθε λογής προνόμια από τότε που ήμασταν παιδιά. Μια παρέα αντρών με γένια περιεργάζεται μια συλλογή παλαιών βιβλίων φέρνοντας κοντά στο μάτι τους μονόκλ για να θαυμάσουν τις επίχρυσες άκρες. Η γνώριμη βουλγαρική γλώσσα ηχεί γλυκά στα αφτιά μου και μερικά ζωγραφιστά εικονίσματα μοιάζουν να με κοιτάζουν επίμονα από έναν πάγκο.

«Επαναστάτες δράκοι κρατούνται στο Ντέραμ!» διαλαλεί ένας εφημεριδοπώλης. «Κινδυνεύει το Σύμφωνο Ειρήνης;»

Ο Μαρκί γυρίζει για να διαβάσει τους κύριους τίτλους κι εγώ καγχάζω.

«Να κινδυνεύει; Είναι σε ισχύ για περισσότερα από πενήντα χρόνια πλέον. Σιγά μην την ανατρέψουν μερικοί επαναστάτες».

Το Σύμφωνο Ειρήνης ανάμεσα στην πρωθυπουργό Γουαϊβερνμάιερ και τη βασίλισσα των δράκων της Βρετανίας επιτρέπει σε ανθρώπους και δράκους να συνυπάρχουν αρμονικά. Χωρίς το Σύμφωνο και το Ταξικό Σύστημα, ακόμη θα αντιμετωπίζαμε προβλήματα λόγω του υπερπληθυσμού, των αστέγων και της καταδίωξης μεταξύ ανθρώπων και δράκων. Δεν καταλαβαίνω γιατί ξαφνικά αντιδρούν εναντίον του.

«Άκουσα μια πολύ διασκεδαστική φήμη χτες», λέει ο Μαρκί καθώς διασχίζουμε τον δρόμο για να μπούμε στο Μάρλιμπον.

Περνώ πάνω από μια βαθιά ρωγμή στο πεζοδρόμιο· έχει μείνει από τον πόλεμο, όταν η ουρά ενός δράκου χτύπησε πάνω του.

«Η τωρινή φιλενάδα του Χιούγκο Μόντεκιου είπε ότι ο γαμπρός της είδε έναν δράκο και ένα αεροπλάνο στον ουρανό, την ίδια στιγμή, να πετούν *δίπλα δίπλα*».

«Αποκλείεται! Οι δράκοι και τα αεροπλάνα έχουν τις δικές τους καθορισμένες πορείες για να μη συγκρούονται», λέω το ποιηματάκι μου καθώς ανοίγω την πόρτα του βιβλιοδετείου. Μέσα, ένα κουδουνάκι ηχεί διαπεραστικά.

«Ε, τότε», αρχίζει να λέει ο Μαρκί, «ίσως τελικά οι επαναστάτες έχουν πετύχει τον σκοπό τους. Ίσως είναι πιο κοντά στην ανατροπή του Συμφώνου Ειρήνης απ' ό,τι νομίζουμε».

«Αν οι φίλοι σου πιστεύουν ότι η κυβέρνηση αφήνει τους επαναστάτες να καταλάβουν τους ουραμούς, τότε είναι περισσότερο *σκριτ* απ' ό,τι νόμιζα», τον κοροϊδεύω.

«Ζηλεύεις επειδή ο Χιούγκο Μόντεκιου έχει καινούρια φιλενάδα».

«Οχ, βούλωσ' το», λέω αγριοκοιτάζοντάς τον. «Αυτός ο άνθρωπος ήταν απλώς το εισιτήριό μου για να περάσω στα Μαθηματικά, τίποτε άλλο. Ήταν καλός δάσκαλος».

Ο Μαρκί χαμογελά πονηρά. «Είμαι σίγουρος».

Ψαχουλεύω στην τσάντα μου για να βρω τα νομίσματα και να πληρώσω τον βιβλιοδέτη και το πρόσωπό μου έχει φουντώσει. Οι ερωτικές μου περιπέτειες –ακόμα και οι ψεύτικες– πρέπει να παραμείνουν τόσο κρυφές όσο του ξαδέλφου μου.

«Ποιος μιλάει...» μουρμουράω χαμηλόφωνα. «Εσύ που έχεις τόσα

αγόρια όσα και μεταξωτά φουλάρια».

Ο βιβλιοδέτης μου δίνει το πορτφόλιο και ψελλίζω ένα ευχαριστώ. Κάτω από το ακριβό δερμάτινο εξώφυλλο βρίσκονται οι καλύτερες μεταφράσεις μου, νιώθω ένα ρίγος υπερηφάνειας.

Κάθε απόπειρα μετάφρασης απαιτεί θυσίες – αυτή η σκληρή αλήθεια είναι ο λόγος για τον οποίο ερωτεύτηκα τη μετάφραση. Δεν υπάρχει άμεση συσχέτιση ανάμεσα στις λέξεις μιας γλώσσας και μιας άλλης, και καμία μετάφραση δεν μπορεί να είναι απολύτως πιστή στο πρωτότυπο. Έτσι, ενώ μπορεί κανείς λίγο πολύ να γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσα στις γλώσσες χρησιμοποιώντας λέξεις, πάντοτε υπάρχει ένα βαθύτερο νόημα που μένει ανείπωτο, ένα μυστικό που δεν το βλέπουν όσοι χρησιμοποιούν μόνο μία γλώσσα για να καταλαβαίνουν τον κόσμο.

Ένας μεταφραστής, από την άλλη, είναι ένα πλάσμα που πετά με κάμποσα ζευγάρια φτερών.

Βάζω το πορτφόλιο κάτω από το μπράτσο κι ακολουθώ τον Μαρκί έξω από το βιβλιοδετεείο για να πάμε στο σπίτι, περνώντας στην πορεία από το Πανεπιστήμιο του Λονδίνου. Ήδη σπουδάζουμε δύο μήνες εκεί, εγώ έχοντας παρακάμψει την τελευταία τάξη του σχολείου για να παρακολουθήσω τα μαθήματα από νωρίς. Μου αρέσει τόσο πολύ, ώστε τα Σαββατοκύριακα έχουν γίνει πληκτικά. Ακόμη ζηλεύω τον Μαρκί που του επέτρεψαν να μένει στον κοιτώνα του πανεπιστημίου, επειδή είναι αγόρι, αλλά ξέρω από την άλλη ότι ορισμένα πανεπιστήμια απαγορεύουν εντελώς στις γυναίκες να φοιτήσουν.

Πρέπει να δεις τη θετική πλευρά, μου είχε πει ο θείος Τόμας.

Και τη βλέπω. Το Πανεπιστήμιο του Λονδίνου, με την ηλιόλουστη πανεπιστημιούπολη, τα κτίρια με τους πυργίσκους και την τεράστια βιβλιοθήκη του, είναι όλα όσα είχα ονειρευτεί.

Όνειρα... Σκέφτομαι τη δρακονική λέξη που μου ήρθε σήμερα το πρωί.
Mengkhenyass.

Είναι κομοντονεζικά, μια γλώσσα δράκων που δεν μιλιέται ιδιαίτερα στη Βρετανία, πέρα από τους εμπόρους που ταξιδεύουν στη Σιγκαπούρη. Έχω κολλήσει και δεν μπορώ να θυμηθώ την αγγλική της μετάφραση.

«Μην τρέχεις», λέει ο Μαρκί ξαφνικά.

Μια ομάδα ανθρώπων διαδηλώνει κατηφορίζοντας έναν δρόμο που βγαίνει φιδογουριστός από τη Φιτζρόβια. Ρίχνω μια ματιά στην ταμπέλα από την οποία περνούν καθώς πλημμυρίζουν την πλατεία.

ΚΑΜΝΤΕΝ ΤΑΟΥΝ – ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΤΡΙΤΗΣ ΤΑΞΗΣ

Εκεί είναι το κέντρο επανένταξης της Σόφι.

«Το Σύμφωνο Ειρήνης είναι κατάπτυστο!» λέει δυνατά μια φωνή.

Μέσα στο ατημέλητο πλήθος υπάρχουν διάσπαρτοι άντρες με λευκές στολές και κράνη.

Φρουροί της Ειρήνης.

Πιάνω ενστικτωδώς το πάσο μου και καταλαβαίνω ότι το ίδιο κάνει κι ο Μαρκί.

«Λευτεριά στην Τρίτη Τάξη!» φωνάζει μια γυναίκα με όλη της τη δύναμη. Κρατά ένα πλακάτ πάνω από το κεφάλι της, όπως και οι υπόλοιποι δίπλα της.

Ο ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ-ΔΡΑΚΩΝ ΤΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ ΑΠΑΙΤΕΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ! ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΕΙΤΕ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ! ΓΕΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΩΡΑ!

Τραβιέμαι φοβισμένη καθώς τη ρίχνουν κάτω και το πλήθος πίσω της χυμά ποδοπατώντας την.

«Δικαιοσύνη για τους δράκους!» λέει δυνατά μια άλλη φωνή.

Καταφτάνουν κι άλλοι Φρουροί, κρατώντας όλοι ασημένια κλομπ, και παραμερίζω με έναν πήδο καθώς μια άλλη ομάδα διαδηλωτών πλησιάζει τρέχοντας πίσω μου, ένα από τα πλακάτ τους με βρίσκει στο μάγουλο. Πιάνω το χέρι του Μαρκί καθώς οι δύο ομάδες γίνονται μία και ξεχύνονται στην πλατεία.

«Έλα!» λέει εκείνος και με τραβά προς το σπίτι.

Τρέχουμε στο πλακόστρωτο, μια λάμψη αιχμαλωτίζει το βλέμμα μου. Ένα ασημένιο κλομπ είναι σηκωμένο στον αέρα γυαλίζοντας στο φως του ήλιου μόλις λίγα βήματα μακριά.

«Κάτω η Γουαϊβερνμάιερ!»

Ο αέρας αντηχεί από ουρλιαχτά καθώς το κλομπ ξυλοκοπά το πλήθος. Αίμα πετάγεται στο παλτό μου και στο εξώφυλλο του πορτφόλιο.

«Μη!»

Τρεκλίζω, ο κατάπληκτος ήχος που βγαίνει από τα χείλη μου αμέσως καταπνίγεται από τις στριγκλιές μιας γυναίκας. Το πλήθος είναι οργισμένο, έρχονται ολοένα και περισσότεροι και γίνονται μια μάζα σωμάτων που πλησιάζει σαν θάλασσα. Βλέπω τον τρόπο στο πρόσωπο του Μαρκί και τρέχω, έπειτα σκοντάφτω μόλις συνειδητοποιώ ότι πάω να πατήσω στο κεφάλι κάποιου. Το κορίτσι κείται στο έδαφος, τα μακριά μαλλιά της είναι λερωμένα με αίμα, τα μάτια της άψυχα κοιτάζουν το κενό.

Ένας πυροβολισμός σκίζει τον αέρα.

«Βιβ!» κραυγάζει ο Μαρκί.

Αρχίζουμε να τρέχουμε. Οι υπαίθριοι πωλητές σκορπίζουν και αυτοκίνητα των Φρουρών κατηφορίζουν βολίδα τον δρόμο προς το μέρος μας. Βλέπω το σπίτι, το ψηλό λευκό κτίσμα με τις γαλάζιες κουρτίνες. Ανεβαίνω τα σκαλιά σκοντάφτοντας μόλις ακούγεται ένας δεύτερος

πυροβολισμός κι έπειτα ένας τρίτος. Βάζω το κλειδί στην κλειδαριά με τρεμάμενα χέρια, ενώ ο Μαρκί έχει κολλήσει πάνω μου και σπρώχνει.

«Δεν μπορώ...»

Μπαίνουμε και σωριαζόμαστε στον προθάλαμο και ο Μαρκί κλείνει με δύναμη την εξώπορτα πίσω μας. Κοιτάζω λαχανιασμένη το σταχτί πρόσωπο του ξαδέλφου μου και τα λερωμένα με αίμα παπούτσια μου. Η καρδιά μου χτυπά ασταμάτητα στο στήθος και τα μαλλιά μου είναι μούσκεμα από τον ιδρώτα.

«Τι ήταν αυτό;» λέω εγώ.

«Διαδηλωτές επαναστάτες», απαντά ο Μαρκί.

Η εικόνα των αιματοβαμμένων μαλλιών του νεκρού κοριτσιού περνά μπροστά απ' τα μάτια μου και φέρνω το χέρι στο στόμα μου, ανακατεύομαι. Πάντοτε φανταζόμουν τους επαναστάτες ως ένα οργανωμένο πολιτικό κόμμα με επίσημα κεντρικά γραφεία, τα μέλη του θυμωμένοι δράκοι και οπλισμένοι ριζοσπάστες – όχι οι άντρες κι οι γυναίκες που βλέπω να διασχίζουν κάθε μέρα την πλατεία. Όχι έφηβες.

Πετάγομαι τρομαγμένη καθώς η πόρτα ανοίγει απότομα και ορμά μέσα η μαμά κρατώντας στην αγκαλιά της την Ούρσα που έχει πλαντάξει στο κλάμα.

«Κλειδώστε την πόρτα», λέει αυστηρά, αφήνοντας την Ούρσα κάτω.

«Και μείνετε μακριά απ' τα παράθυρα».

Κλειδώνω την πόρτα ανταλλάσσοντας ένα βλέμμα με τον Μαρκί καθώς η μαμά βγάζει το παλτό και τις μπότες της Ούρσα.

«Φέρτε μου τα παπούτσια σας και ό,τι άλλο έχει λερωθεί», λέει βγάζοντας το παλτό της. «Και φρόντισε την αδελφή σου».

«ΗΣύχασε, αρκουδίτσα», ψιθυρίζω, γονατίζοντας για να πω σιγά στο αφτί της Ούρσα μερικά καθησυχαστικά λόγια.

Ο Μαρκί σηκώνεται και κοιτάζει πεισματικά από το παράθυρο. Σε λίγες ώρες, η μαμά θα έχει σβήσει κάθε ίχνος της τυχαίας παρουσίας μας στη διαδήλωση των επαναστατών. Τα ρούχα μου θα κρεμαστούν στην ντουλάπα σιδερωμένα και πεντακάθαρα, σαν να μη διασταυρώθηκα ποτέ με ένα ασημένιο κλομπ ή με το άψυχο κορμί ενός κοριτσιού της Τρίτης Τάξης.

Γι' αυτό.

Η σκέψη έρχεται ξαφνικά στο μυαλό μου, ακλόνητη και καθησυχαστική.

Γι' αυτό μπορώ και μετρώ τους λίγους κακούς βαθμούς που πήρα ποτέ στη γραμμή με τα λευκά σημάδια ψηλά στο μπράτσο μου.

Γι' αυτό άφησα τον Χιούγκο Μόντεκιου να βάζει τα χέρια του κάτω από το φόρεμά μου σε αντάλλαγμα τα μαθήματα Μαθηματικών που μου έκανε πέρυσι.

Γι' αυτό πρόδωσα την καλύτερή μου φίλη.

Για να περάσω στις Εξετάσεις. Για να γίνω μεταφράστρια δρακονικών. Για να μη διακινδυνέψω ποτέ, μα ποτέ, να υποβιβαστώ στην Τρίτη Τάξη.

Λόξιγκας έχει πιάσει την Ούρσα ενώ χαϊδεύει την καινούρια γαλάζια κορδέλα όπου είναι περασμένο το πάσο της Τάξης της.

«Θέλεις να παίξουμε ένα παιχνίδι;» ρωτά ο Μαρκί πιάνοντάς την από το χέρι.

Περιμένω μέχρι που χάνονται στο σαλόνι προτού πάρω από κάτω το πορτφόλιό μου. Σκουπίζω το αίμα από το κάλυμμα, χαρούμενη που δεν το είδε η μαμά και δεν με ανάγκασε να το πετάξω, και μπαίνω στην τραπεζαρία όπου είναι ήδη στρωμένο το τραπέζι. Το αποψινό γεύμα είναι εξ ολοκλήρου ενορχηστρωμένο από τη μαμά, δεδομένου ότι δεν είχαμε ποτέ υπηρέτρια ούτε μαγείρισσα, επειδή έτσι δεν θα έμεναν χρήματα για τα ιδιαίτερα.

Βάζω το πορτφόλιο στο κάθισμα της καρέκλας μου – οι σκούρες κηλίδες στο κάλυμμα άνετα θα περάσουν για λεκέδες από νερό. Φτάνει για να κάνει τη Ρίτα Χόλινγκσοουορθ να σκεφτεί την υποψηφιότητά μου για μαθητεία, δεν φτάνει; Και, μαζί με τις συστατικές επιστολές και την επαγγελματική, χαμογελαστή συμπεριφορά που μου έμαθαν στο σχολείο, θα είμαι τόσο πειστική όσο τη μέρα των Εξετάσεων. *Ωριμο φρούτο* με αποκάλεσε ο μπαμπάς εκείνη τη μέρα. Ακόμη δεν καταλαβαίνω τι εννοούσε, αλλά έτσι με βλέπω πλέον.

Ένα λαμπερό, ώριμο φρούτο: γυαλιστερό απ' έξω, αλλά σάπιο μέσα.

*

Το κουδούνι χτυπά στις επτά, τη στιγμή που η μαμά τοποθετεί τα τελευταία λουλούδια στο βάζο του τραπεζιού. Τούφες ξανθωπά μαλλιά έχουν ξεφύγει από τα τσιμπιδάκια τους πλαισιώνοντας το πρόσωπό της, και μου σκάει ένα ενθαρρυντικό χαμόγελο. Έχοντας μελαχρινές μπούκλες και φακίδες δεν της μοιάζω καθόλου – δεν μου κάνει εντύπωση. Εκείνη είναι συνετή, ήρεμη, υπομονετική. Εγώ νευρική, παρορμητική, εγωίστρια.

Ο μπαμπάς της δίνει ένα φιλί στο μάγουλο και, με μια περίτεχνη κίνηση, βγάζει δύο μπουκάλια πίσω από την πλάτη του.

«Νόμιζα ότι είπαμε μόνο ένα», λέει η μαμά.

«Έτσι είπαμε», αποκρίνεται ο μπαμπάς, «όμως, με μια τόσο διακεκριμένη καλεσμένη να τιμά το τραπέζι μας, σκέφτηκα ότι θα χρειαστούμε περισσότερα».

Ο θείος Τόμας γρυλίζει από τη θέση του. Ο μπαμπάς άρχισε να πίνει όσο περίμενε να ανακοινωθούν τα αποτελέσματα των Εξετάσεων και δεν σταμάτησε έκτοτε.

«Δώσ' τα μου εμένα αυτά», λέει, παίρνοντας τα μπουκάλια με το μερλό.

Τα ανοίγει με έναν ξερό κρότο και τα ακουμπά κοντά στο τζάκι για να ανασάνουν. Ο μπαμπάς σκύβει προς το μέρος της μαμάς, δείχνει την έρευνά της που είναι στο γείσο του τζακιού και ψιθυρίζει: «Μη φανερώσεις με τη μία όλα σου τα χαρτιά».

Γνωρίζω αρκετά πράγματα για την έρευνα της μαμάς ώστε να καταλάβω ότι η αποψινή βραδιά είναι σημαντική. Πιστεύει πως κάθε γλώσσα των δράκων περιέχει διαλέκτους, παρακλάδια της γλώσσας που συνδέονται με μια συγκεκριμένη ομάδα ή τόπο.

Η μαμά λέει ότι, αναδεικνύοντας την ύπαρξη και την πολιτισμική σημασία αυτών των διαλέκτων, η κοινωνία μας θα θυμηθεί πόσο μοιάζουν οι δράκοι και οι άνθρωποι. Όμως η Ακαδημία υποστηρίζει ότι οι δράκοι είναι πολύ μοναχικοί, οπότε είναι αδύνατο οι γλώσσες τους να έχουν εξαπλωθεί και αναπτυχθεί.

Η τραπεζαρία είναι φωτεινή και ζεστή, το τραπέζι στρωμένο με το καλύτερο ροζ πορσελάνινο σερβίτσιο της μαμάς. Ράφια με βιβλία και πίνακες κοσμούν τους τοίχους και η Μίνα, η αφράτη άσπρη γάτα μας, κοιμάται στη σεζλόνγκ. Είναι το δωμάτιο στο οποίο ξενυχτούν, κάθε βράδυ, οι γονείς μου με τον θείο Τόμας. Στην αρχή νόμιζα ότι συζητούσαν για δουλειές, όμως ο θείος Τόμας δεν είναι ανθρωπολόγος όπως η μαμά κι ο μπαμπάς. Για τους επαναστάτες μιλούν – γι' αυτούς και για την απειλή ενός ακόμα πολέμου. Άκουσα θραύσματα από τη συζήτησή τους χτες βράδυ την ώρα που πήγαινα να ξαπλώσω.

Η ποινή για πραξικόπημα είναι θάνατος.

«Δόκτορ Χόλινγκσογουορθ», αναφωνεί η μαμά. «Καλώς ήρθατε στο σπίτι μας!»

Όλοι στρεφόμαστε να κοιτάξουμε τη μικροκαμωμένη γυναίκα με τα ασημένια μαλλιά που μπαίνει στο δωμάτιο συνοδευόμενη από τη μαμά.

Έχει ηλιοκαμένη επιδερμίδα, ταλαιπωρημένη, και ρυτίδες στις άκρες των ματιών της. Στο ένα χέρι κρατάει μια μακριά πίπα για τσιγάρο και στο άλλο έναν χαρτοφύλακα.

Τα δάχτυλά της γυαλίζουν από τα δαχτυλίδια και η Ούρσα δεν μπορεί να πάρει το βλέμμα της από πάνω τους.

«Είναι μεγάλη μου χαρά που βρίσκομαι εδώ», λέει η δόκτωρ Χόλινγκσγουορθ, δίνοντας το παλτό της στον Μαρκί.

Εκείνος με κοιτάζει υψώνοντας το φρύδι και του ρίχνω μια αγριωπή ματιά, παρακινώντας τον να είναι ευγενικός με τη γυναίκα που ενδεχομένως κρατά το κλειδί του μέλλοντός μου.

«Γνωρίζετε, δόκτορ και δόκτορ Φεδερσουάλοου, για τη διαδήλωση των επαναστατών που έγινε σήμερα το απόγευμα;» ρωτά, καθώς ο μπαμπάς την οδηγεί στο κάθισμά της. «Τι βίαιη αναταραχή, και μάλιστα έξω από το σπίτι σας».

«Είχαμε την τύχη να βρισκόμαστε στην ασφάλεια του σπιτιού μας», λέει αμέσως η μαμά, ρίχνοντάς μου μια προειδοποιητική ματιά. «Να σας προσφέρω ένα ποτήρι κρασί, δόκτορ Χόλινγκσγουορθ;»

Ακούω τη Ρίτα Χόλινγκσγουορθ να μιλά με τους γονείς μου πάνω από πιάτα με κρεμώδη πιερόγκι, τα μάτια της φωτίζονται με μια λάμψη που μπορώ να περιγράψω μόνο ως ευφυΐα. Είναι η γυναίκα που κατέγραψε μόνη της το συντακτικό τριών αρχαίων γλωσσών δράκων, η πρύτανης ενός ιδρύματος που έχει δώσει στα δρακονικά γραπτή μορφή. Και να τη τώρα εδώ, στο σπίτι μου, να ακούει τη μαμά μου.

«Όπως γνωρίζετε, δόκτορ Χόλινγκσγουορθ, οι δράκοι συνομιλούν σε εκατοντάδες γλώσσες εδώ και χίλια χρόνια», λέει η μαμά. «Και η έρευνά μου δείχνει ότι οι γλωσσικές τους ικανότητες δεν περιορίζονται μόνο σε αυτές. Πιστεύω ότι μικρές, κλειστές ομάδες μιλούν διαλέκτους που έχουν

γεννηθεί από τις γλώσσες που γνωρίζουν. Αυτές οι διάλεκτοι διαφέρουν αισθητά η μία από την άλλη, όπως διαφέρουν, για παράδειγμα, τα αγγλικά της Βασίλισσας από τη διάλεκτο της Λίβερπουλ».

«Δόκτορ Φεδερσουάλοου, αν οι δράκοι μιλούσαν τοπικές διαλέκτους, σίγουρα θα τους είχαμε ακούσει».

«Οι διάλεκτοι μπορεί να μην είναι τοπικοί», απαντά με ανυπομονησία η μαμά. «Θα μπορούσε να είναι...»

Κομπιάζει καθώς η δόκτορ Χόλινγκσοουρθ τείνει την παλάμη της για να τη διακόψει. Κοντεύω να πνιγώ με το πιερόγκι μου και, απέναντι στο τραπέζι, ο Μαρκί φτύνει το κρασί του πίσω στο ποτήρι.

«Είστε από τη Βουλγαρία, δόκτορ Φεδερσουάλοου, έτσι δεν είναι;»

«Είμαι... ναι», αποκρίνεται η μαμά.

«Και πότε ήρθατε στην Αγγλία;»

«Παιδάκι ακόμη, το 1865».

«Άρα, μετά τη σφαγή της Βουλγαρίας». Η δόκτωρ Χόλινγκσοουρθ αφήνει το πιρούνι της. «Χάσατε πολλούς συγγενείς σας από δράκους της Βουλγαρίας;»

«Αρκετούς, τη μητέρα μου ανάμεσά τους», λέει σιγανά η μαμά.

Είναι το μόνο που μου έχει πει ποτέ για την οικογένειά της· ότι έφυγαν από τη Βουλγαρία με την εξέγερση των δράκων και πως επέζησαν μόνο η μαμά μου κι ο πατέρας της. Η γιαγιά μου πέθανε μαζί με το μεγαλύτερο μέρος του ανθρώπινου πληθυσμού της Βουλγαρίας.

«Οφείλω να ομολογήσω ότι μου προξενεί εντύπωση το γεγονός ότι γίνατε ανθρωπολόγος των δράκων μελετώντας αυτά ακριβώς τα πλάσματα που προκάλεσαν τόσο πόνο στην οικογένειά σας», λέει η δόκτωρ Χόλινγκσοουρθ. «Γνωρίζω πολλούς Βούλγαρους που κουβαλούν

μαζί τους βότανα, θεωρώντας ότι θα τους προστατεύσουν από τους δράκους – κι έχουν ορκιστεί να μην τους εμπιστευτούν ποτέ ξανά».

Η μαμά χαμογελά και ο μπαμπάς τής πιάνει το χέρι.

«Πριν από την επιβολή της ταξιδιωτικής απαγόρευσης, η γυναίκα μου γύριζε τον κόσμο για τις ανάγκες της έρευνάς της, δόκτωρ Χόλινγκσουορθ», λέει ο μπαμπάς. «Για κάθε αιμοδιψή δράκο που συνάντησε στη Βουλγαρία, έχει γνωρίσει πολύ περισσότερους που αποζητούν μόνο την ειρήνη».

Η δόκτωρ Χόλινγκσουορθ συναντά το βλέμμα του μπαμπά. «Και δεν είμαστε τυχεροί που αυτό το οφείλουμε στο Σύμφωνο Ειρήνης;»

Ο μπαμπάς κοκαλώνει και βλέπω τη μαμά που ακουμπά το χέρι της στην πλάτη του. Βάζει ακόμα ένα ποτήρι κρασί.

«Δόξα να 'χει η ειρήνη κι η ευημερία!» απαγγέλλει η μαμά το εθνικό απόφθεγμα της Βρετανίας με την ίδια τραγουδιστή φωνή που χρησιμοποιεί όταν βοηθά την Ούρσα να αποστηθίσει τα μαθήματά της, και η δόκτωρ Χόλινγκσουορθ χαμογελά επιδοκιμαστικά.

Βάζω το χέρι μου πάνω στο πορτφόλιο και σκέφτομαι τη μετοχή αορίστου των ντράεκσουμ στη σελίδα εννέα. Είναι καλή στιγμή να θίξω το θέμα της μαθητείας; Ρίχνω μια ματιά στη μαμά για να πάρω την άδειά της, όταν συνειδητοποιώ ότι η δόκτωρ Χόλινγκσουορθ με καρφώνει με το βλέμμα της.

«Βίβιαν Φεδερσουάλοου, μαθαίνω ότι είστε κι εσείς μια πολλά υποσχόμενη πολύγλωσση».

Το αίμα κυλά με μια ξαφνική ορμή στις φλέβες μου και ανακάθομαι ισιώνοντας την πλάτη. Αυτή είναι η ευκαιρία μου. Χαμογελώ όπως μου έχουν μάθει.

«Σπουδάζω Γλώσσες Δράκων στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου. Είμαι στο

πρώτο έτος».

«Θαυμάσια», λέει η δόκτωρ Χόλινγκσογουορθ. «Κάνετε πολλή εξάσκηση;»

«Εξάσκηση;»

«Με δράκους, καλή μου».

«Να...»

Η ερώτηση βγάζει νόημα, όμως ποτέ δεν την είχα σκεφτεί ιδιαίτερα. Τώρα που τη σκέφτομαι καλύτερα, συνειδητοποιώ ότι δεν έχω πει παρά ελάχιστες λέξεις σε έναν δράκο από τότε που ήμουν στην ηλικία της Ούρσα.

«Ο τελευταίος δράκος καθηγητής αντικαταστάθηκε φέτος από έναν άνθρωπο, οπότε...»

«Πόσες γλώσσες δράκων μιλάτε;» με ρωτά σε τέλεια ουαϊρμέριαν.

«Έξι», απαντώ στην ίδια γλώσσα. Έπειτα το γυρίζω στα κομοντονεζικά, που μόλις πρόσφατα άρχισα να μαθαίνω. «Όμως αυτά δεν τα μιλώ και τόσο καλά».

«*Esti tin Drageoir?*» λέει στα ντραγκεουάρ. «*Depuise quantem temps scrutes?*»

«Ως η επίσημη γλώσσα των δράκων στη Γαλλία, άρχισα να τη μαθαίνω στα οκτώ», απαντώ με την τέλεια ντραγκεουάρ προφορά που έμαθα από κάποιον δάσκαλό μου. «Συγκαταλέγεται στις εύκολες γλώσσες, κατά τη γνώμη μου».

Η δόκτωρ Χόλινγκσογουορθ μου χαμογελά σαν να το βρίσκει διασκεδαστικό προτού μιλήσει πάλι. «Και πώς σας φάνηκαν οι Εξετάσεις; Περάσατε με άριστα, κάτι τέτοιο άκουσα».

Νιώθω το στομάχι μου να δένεται κόμπος μόλις αναφέρει τις Εξετάσεις, αλλά διατηρώ το χαμόγελό μου. Πού το έμαθε;

«Η Βίβιαν δούλεψε πάρα πολύ σκληρά για να περάσει», λέει ο μπαμπάς. «Κάποιες φίλες της δεν στάθηκαν τόσο τυχερές».

Η δόκτωρ Χόλινγκσογουορθ στρέφεται απότομα προς το μέρος του πατέρα μου.

«Θα λέγατε, δόκτορ Φεδερσουάλοου, ότι η τύχη παίζει κάποιο ρόλο εδώ;»

«Η φίλη μας Σόφι δούλεψε εξίσου σκληρά με τη Βιβ», λέει ο Μαρκί. «Περιμέναμε ότι θα περάσει».

Ο κόμπος στο στομάχι μου κόβει την ανάσα. Ο Μαρκί, έναν χρόνο μεγαλύτερος, έδωσε Εξετάσεις πριν από τη Σόφι κι εμένα. Όμως ο υποβιβασμός της τον επηρέασε πολύ άσχημα.

Η Ούρσα καρφώνει δυνατά το πιερόγκι της με το πιρούνι.

«Κι εσείς τι λέτε, δεσποινίς Φεδερσουάλοου;»

Ρίχνω μια νευρική ματιά στη μαμά. Τι σχέση έχουν όλα αυτά με τις διαλέκτους των δράκων; Όλα τα παιδιά περνούν από τις Εξετάσεις όταν κλείνουν τα δεκαέξι. Όσα επιτύχουν παραμένουν στις Τάξεις όπου γεννήθηκαν, εκτός από τα παιδιά της Τρίτης Τάξης, που προάγονται στη Δεύτερη Τάξη. Όσα κόβονται υποβιβάζονται μία Τάξη, εκτός αν είναι στην Τρίτη Τάξη όπου δεν μπορείς να πας χαμηλότερα. Έτσι ήταν τα πράγματα από πριν γεννηθώ.

Σκέφτομαι τους μήνες των επαναλήψεων, τις αιτήσεις στα πανεπιστήμια, τον Χιούγκο Μόντεκιου που άπλωνε τα χέρια του πάνω μου.

«Δεν είχα άλλη επιλογή παρά να περάσω στις Εξετάσεις», της απαντώ. *Γι' αυτό κατέστρεψα τη ζωή της Σόφι.*

Η δόκτωρ Χόλινγκσογουορθ μου κλείνει το μάτι και ακουμπώ πίσω στην

καρέκλα μου, έκπληκτη. Έδωσα τη σωστή απάντηση; Η μαμά με κοιτάζει γνέφοντας αμυδρά με το κεφάλι.

«Μιλάτε για τύχη, δόκτωρ Φεδερσουάλοου, εντούτοις πληρώνετε για να έχουν οι κόρες σας τα καλύτερα βιβλία, τους καλύτερους δασκάλους, τα καλύτερα σχολεία, καλά δεν λέω;»

Όχι τα καλύτερα, θέλω να αντιστήνω. Το Κολέγιο Θηλέων Τσέλτεναμ δέχεται κορίτσια μόνο της Πρώτης Τάξης. Όμως σιωπώ. Μπορεί να είμαστε αναγκασμένοι να κάνουμε μερικές θυσίες τώρα, όμως οι Φεδερσουάλοου θα μπορούν να ενταχθούν στην Πρώτη Τάξη μες στην επόμενη γενιά.

Ο μπαμπάς αδειάζει το ποτήρι του με το κρασί και το γεμίζει ξανά, μισοκλείνοντας τα μάτια του. Ξαφνικά μοιάζει σαν να έχει πέσει η θερμοκρασία του δωματίου.

«Δεν κάνω μόνο αυτά», λέει. «Η Βίβλιαν γράφτηκε στο Σχολείο Θηλέων του Αγίου Σωτήρα προτού καν γεννηθεί. Η μητέρα της δεν την άφηνε να κοιμηθεί τα βράδια μέχρι να μάθει απ' έξω τα βιβλία της. Έχει σημάδια στα μπράτσα που της τα έκανε ο ίδιος ο πατέρας της...» Η φωνή του μπαμπά ραγίζει και ο θείος Τόμας βήχει δυνατά.

Η καρδιά μου έχει παγώσει. Προς στιγμή, αδυνατώ να πάρω το βλέμμα μου από το πρόσωπο του πατέρα μου. Πώς φτάσαμε εδώ; Κοιτάζω επίμονα τον Μαρκί και μετά τη μαμά και τον μπαμπά που πίνει ακόμα μια μεγάλη γουλιά κρασί.

Η δόκτωρ Χόλινγκσογουορθ χαμογελά. «Οι πράξεις κάθε καλού πατέρα», λέει τρυφερά.

«Όμως δεν θα ήταν απαραίτητες, έτσι δεν είναι, αν...»

Η μαμά τού παίρνει απότομα το ποτήρι με το κρασί καθώς ο μπαμπάς αρχίζει να μπερδεύει τα λόγια του.

όμως οι Φρουροί σκότωσαν τον πατέρα Ντέιβιντ επειδή αρνήθηκε να παραδώσει τον επαναστάτη που έκρυβε, πήρα οριστικά την απόφασή μου.

Θέλω να γίνω σαν αυτόν, να έχω τόση σιγουριά για το ιερό μου κάλεσμα που να είμαι διατεθειμένος να πεθάνω γι' αυτό. Ο Ρεϊβενσλόου συνεχίζει ακάθεκτος, δίνοντας εντολές και όρους, υπενθυμίζοντάς μας πόσο υποδεέστεροι είμαστε με μια περιφρόνηση που μόνο η άρχουσα τάξη διαθέτει. Αναρωτιέμαι τι να σκέφτεται η Βίβιαν γι' αυτόν –για την κυβέρνηση– τώρα που είναι αντιμέτωπη με τον υποβιβασμό ή και χειρότερα.

Και τι να σκέφτεται για εμένα;

Ξαφνικά θέλω να μάθω.

Σηκώνω το χέρι μου.

«Για να είναι σαφές, κύριε αντιπρόεδρε», λέω με μια φωνή όσο γίνεται πιο αθώα. «Ποιον ακριβώς πολεμάμε σε αυτό τον πόλεμο;»

Η Βίβιαν με κοιτάζει.

Επιτυχία!

Χαμογελώ.

Και τότε το βλέπω.

«Όποιον συνωμοτεί σε βάρος του κράτους, όποιον συνεργάζεται με το επαναστατικό κίνημα, όποιον υποθάλλει τον εχθρό, άνθρωπο ή δράκο... αυτόν πολεμάμε. Η απάντηση αυτή σε βοήθησε να ξεκαθαρίσεις τα πράγματα, παιδί μου;»

Αναγκάζομαι να τραβήξω το βλέμμα μου από τη Βίβιαν για να κοιτάξω τον Ρεϊβενσλόου. Το οφείλω στον εαυτό μου, έλεγε πάντα η μαμά. Να κοιτάζω στα μάτια αυτόν που θέλει να με μειώσει.

Να του υπενθυμίζω την αξία μου.

«Απολύτως. Κύριε».

Έπειτα την κοιτάζω πάλι. Ούτε άγιοι ούτε άγγελοι δεν μπορούν να με σταματήσουν. Επειδή ξέρω τι είδα. Όταν το βλέμμα της Βίβιαν Φεδερσουάλοου στράφηκε φευγαλέα από τη Σόφι σε εμένα, είδα μέσα του κάτι απροσδόκητο, ένα ενδεχόμενο τόσο αναπάντεχο που με αναγκάζει να σβήσω το χαμόγελο ευχαρίστησης από το πρόσωπό μου.

Είδα μια επαναστάτρια.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Πάρα πολλά πράγματα ενέπνευσαν αυτό το βιβλίο· το γεγονός ότι είμαι δίγλωσση καθώς και η δουλειά μου ως μεταφράστρια λογοτεχνίας· ο ήχος της ουαλέζικης προφοράς της γιαγιάς μου και τα τραγουδιστά σκοτσέζικα ρο της άλλης γιαγιάς μου· τα απότομα βράχια της αγγλικής νότιας ακτής με τους πιθανούς τους δράκους· οι προσωπικές μου εμπειρίες στην αγάπη, την πίστη και τη συγχώρεση... Όμως αυτό που με ενέπνευσε περισσότερο είναι οι άνθρωποι που με έχουν συντροφεύσει σε αυτό το μακρύ ταξίδι της συγγραφής. Αισθάνομαι τιμή που μπορώ να τους ευχαριστήσω από εδώ.

Πρώτα και κύρια, ευχαριστώ τον άντρα μου, Val, που με στήριξε με κάθε τρόπο όσο έγραφα αυτό το βιβλίο. Je t' aime.

Ευχαριστώ τους γονείς μου, για μια παιδική ηλικία γεμάτη μαγεία και ιστορίες και που αντιμετώπισαν την προοπτική να γίνω συγγραφέας ως γεγονός κι όχι ως ενδεχόμενο. Και τους θετούς γονείς μου για τον ενθουσιασμό και την υποστήριξή τους από τη στιγμή που έγινε γνωστή η είδηση της πολυαναμενόμενης συμφωνίας του βιβλίου. Τα επτά αδέρφια

μου, διάσπαρτα σε δύο χώρες, ειδικά την Grace, που έχει μόλις ανακαλύψει την αγάπη της για τους δράκους, αλλά επιμένει πιστά ότι οι δικοί μου είναι οι καλύτεροι, και τον Harry, τον πρώτο αναγνώστη μου, τον ενθουσιώδη σύντροφό μου στη φαντασία, τον δικό μου Μαρκί. Τη γιαγιά μου, που μου έδωσε από την αρχή ώθηση να γράψω και που μου έδειξε ότι η μητρότητα και η πνευματική ζωή μπορούν να συμβαδίσουν, με λίγη προσπάθεια, σαν δύο κομμάτια ενός ατελούς παζλ. Και τον παππού μου, που μου είπε να *συνεχίσω να γράφω*. Μου λείπετε και οι δύο κάθε στιγμή, κάθε μέρα.

Τους φίλους και αδελφές ψυχές μου, που διάβασαν τα πολλά χειρόγρατά μου, έχασαν το μυαλό τους με κάθε συναρπαστική εξέλιξη και πάντοτε με ενθάρρυναν και μου ανέβαζαν πιο ψηλά το ηθικό: Em, Hattie, Emma, Justine και Meg.

Τη συγγραφική μου ομάδα, Cinnamon Squad, που κάνουν την παράδοση του πρώτου, δεύτερου και τρίτου προσχεδίου ένα λιγότερο μοναχικό μέρος: Eve, Kate, Zulekhá, Anika, Lis και Fox. Τη λατρεμένη μου ατζέντισσα Lydia Silver, που με έβγαλε για φαγητό στο Παρίσι προτού πραγματοποιήσει το όνειρό μου να με εκπροσωπήσει, που πιστεύει σε κάθε βιβλίο που έχω γράψει και που έμεινε κοντά μου στα δύσκολα... Τα καταφέραμε! Την επικεφαλής ξένων δικαιωμάτων Kristina Egan, που έστειλε τους δράκους μου να πετάξουν σε όλο τον κόσμο, την ατζέντισσά μου στη Βόρεια Αμερική Becca Langton, και την υπόλοιπη απίστευτη ομάδα στο Darley Anderson Children's. Τον επιμελητή μου στο Ηνωμένο Βασίλειο Tom Bonnick, για τον μεταδοτικό ενθουσιασμό σου και για την αφοσίωσή σου σε αυτό το βιβλίο και για κάθε βαθυστόχαστη ανάγνωση κάθε εκδοχής αυτής της ιστορίας. Είμαι πολύ ευγνώμων που συνεργάστηκα μαζί σου. Τους επιμελητές μου στην Αμερική Erica Sussman

και Sara Schonfeld, που με κάνατε να νιώσω τόσο ευπρόσδεκτη και άξια. Erica, κι εγώ δεν θυμάμαι με πόσους τρόπους έχει βελτιωθεί αυτό το βιβλίο χάρη στην κοφτερή ματιά σου.

Όλη την ομάδα στη HarperCollins Children's Book UK, συμπεριλαμβανομένων των Cally Poplak, Nick Lake, Geraldine Stroud και Elisa Offird, που με υποδεχτήκατε τόσο ζεστά και που με κάνατε να νιώσω σαν διασημότητα όταν επισκέφτηκα τα γραφεία σας στο Λονδίνο για πρώτη φορά. Ευχαριστώ τις Laura Hutchison και Isabel Coonjah για τη δημιουργική ευφυΐα τους όταν μοιράστηκα την ιστορία της Βιβ με τον διαδικτυακό κόσμο του βιβλίου, όπως και τους Jasmeet Fyfe, Leah Woods, Dan Downham, Jane Baldock, Charlotte Crawford και Sandy Officer.

Την ομάδα μου στην Αμερική, Heather Tamarkin, Mary Magrisso, Meghan Pettit, Allison Brown, Lisa Calcasola, Abby Dommert και Audrey Diestelkamp. Τους Ivan Belikon και Nekro για τις υπέροχες εικονογραφήσεις εξωφύλλων σε Αγγλία και Αμερική, τους Matthew Kelly και Jenna Stempel-Lobell για τον σχεδιασμό εξωφύλλων και τους διορθωτές Jane Tait, Mary Ann Seagren και Mary O'Riordan. Τον Steve Voake, έναν πολύτιμο μέντορα και φίλο, και τα μέλη αποφοίτων των εργαστηρίων του στο MAWYP για τα πολύτιμα σχόλιά τους στο πρώτο προσχέδιο του βιβλίου... ξέρετε ποιοί είστε. Τον Jo Nadin, που ήταν ο πρώτος που μου είπε να γράψω νεανική λογοτεχνία πριν από πολλά χρόνια. Τη Natasha Farrant, που πήρε το ρίσκο με μια νεαρή απόφοιτο πανεπιστημίου και τη σύστησε στον κόσμο των εκδόσεων και των ξένων δικαιωμάτων. Όλους στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα Writing for Young People, που με αντιμετώπισαν σαν αληθινή συγγραφέα πολύ προτού εκδώσω το βιβλίο μου.

Όλους εσάς που διαλέξατε αυτό το βιβλίο – χίλια ευχαριστώ και ελπίζω οι λέξεις μου να σας φέρουν ό,τι ακριβώς χρειάζεστε.